

У разі, якщо рішення по заявці не може прийняти скоринг, вона потрапляє на розгляд до кредитного інспектора. Однією зі складностей експертної оцінки є наявність людського фактору: кредитний інспектор може не помітити негативу і видати кредит неблагонадійному позичальнику.

З метою уникнення суб'єктивного фактору, нами був розроблений «експертний скоринг», котрий здатен значно полегшити роботу кредитного інспектора, а також скоротити нормативний час розгляду заявки без завдання шкоди якості. «Експертний скоринг» передбачає проведення фрагментарного аналізу заявки кредитним інспектором. Кредитний рейтинг позичальника «обраховує» сама програма. На основі кредитного рейтингу, позичальник відноситься до однієї з чотирьох груп:

Група 1(E) — хороший позичальник, якому можна надати кредит будь-якої групи ризику (кількість набраних балів більше 130);

Група 2(M) — перспективний клієнт, існує незначний ризик невиконання ним своїх кредитних зобов'язань (кількість балів від 90 до 130)

Група 3(L) — група ризику — таким клієнтам доцільно видавати переважно POS-кредити на неризикові товари або кредитні картки з невеликим лімітом (від 50 до 90 балів).

Група 4(B) — неперспективний клієнт, існує висока ймовірність дефолта, таким клієнтам слід відмовляти (кількість балів менше 50).

Рішення щодо можливості видачі кредиту приймається на основі приналежності клієнта до певної групи позичальників та вибраного ним об'єкта кредитування (товару).

Перевагами «експертного скоринга» є висока точність оцінки даних клієнта та мінімізація впливу людського фактору на прийняття кредитного рішення. Застосування «експертного скоринга» дозволить банкам знизити кредитні ризики при POS-кредитуванні та значно поліпшити якість кредитного портфелю.

Шевченко П. В., Жиленкова В. В.
(ф-т міжнародної економіки і менеджменту, IV курс)

НЕГАТИВНІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ МІЖНАРОДНИХ ФІНАНСОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НА ПРИКЛАДІ МВФ

Питання про роль МВФ у сьогоdnішніх кризових умовах актуальне, як ніколи. Фонд — це кредитор останньої надії для країн, які переживають економічний декаданс, він виступає донором великих

грошових коштів під невисокі відсотки, і тому має по праву носити лаври добродія. Але іноді допомога МВФ призводить до економічних проблем. Саме ця дилема і є предметом нашого дослідження.

Більшість опонентів Міжнародного валютного фонду стверджують, що він керується подвійними стандартами, альтруїстично надає кошти зубожілим країнам, але водночас накладає на них тягар виконання умов, імплементація котрих загрожує невідворотними стагнаційними процесами в економіці та соціально-економічним крахом. З іншого боку, апологети МВФ закликають звернути увагу та ті країни, які вийшли на новий рівень розвитку завдяки допомозі МВФ.

Перш ніж перейти до розгляду колізії використання фінансів МВФ, потрібно сказати, що де юре гроші МВФ мають використовуватися для підтримки золотовалютного запасу країни, яка бере в борг ці кошти, але майже всі країни, які постраждали після співпраці з фондом, використовували кошти не за цільовим призначенням. Якщо сам МВФ був створений під транспарантом кейнсіанства, то сьогодні ця організація проповідує неолібералізм, націлений на якомога більшу інтернаціоналізацію економіки, тому всі умови кредиту відповідають цілям міжнародного бізнесу. Для глибшого висвітлення випадків невдалих відносин із МВФ ми пропонуємо перейти до конкретних прикладів співпраці, адже, за відомими словами Гегеля, «Головний урок історії в тому, що ніхто не сприймає цих уроків».

Якщо узагальнити та стандартизувати умови МВФ при видачі кредитів, то їх можна зобразити наступним чином: збільшення процентних ставок з метою приваблення капіталу, збільшення податків і зменшення державних видатків з метою зниження рівня державного боргу, а також структурні реформи, спрямовані на дерегуляцію та приватизацію, на меті яких стоїть досягнення економічного розвитку.

Розглянемо основні проблемні фактори діяльності МВФ та їх наслідки на прикладах деяких країн. Даючи кредитні кошти країнам третього світу та країнам, що розвиваються, МВФ використовував шаблонні рекомендації, не беручи до уваги нюанси та особливості місцевих економік. Так, наприклад, в Африці МВФ аналізував ринки продуктів харчування окремо від загальноекономічного аналізу, хоча в умовах тотальної бідності їжа відіграє ключову роль в життєвих потребах громадян. В результаті відбулося підвищення рівня голоду. В Екваторі були змінені стандарти екологічного захисту тропічних лісів заради співпраці з МВФ, що спричинило масові вирубки лісів.

Друга проблема — це апіорна вірність економічної програми МВФ. Вона себе проявила в 1997 р. під час Азійської кризи, коли Таїланд та Індонезія збільшили процентні ставки, чим викликали відтік капіталу з країн. Годі як Малайзія, яка наклала вето на відтік капіталу з країни, швидше пережила кризу та повернулася до впевненого економічного зростання.

І третя проблема — це короткостроковість рекомендацій. Наприклад, зменшення державних видатків в Аргентині у 2001 р. призвело до катастрофічного зниження інфраструктурних інвестицій в країні і боляче вдарило по соціальній сфері країни.

Чому одні країни після співпраці з МВФ отримали дивіденди, а інші збитки та борги? Причини невдач зводяться до нецільового використання коштів МВФ, задоволення короткострокових цілей макроекономічного таргетування, корупції.

Як доказ можна навести приклад Південної Кореї, яка, виконавши всі умови і раціонально використавши кредит, однією з перших вийшла з Азійської кризи.

Аби уникнути негативних наслідків діяльності, країни, беручи кошти від МВФ, мають приділяти більше уваги саме умовам кредиту і намагатися провести реформи якомога лояльніше. Прикладом є Польща, де приватизація була поступовою і проводилась на середніх та малих, а не на великих підприємствах (останні згодом були розділені антимонопольним комітетом і також приватизовані). Внаслідок поступової, а не різкої приватизації, «шокова терапія» в Польщі не була такою ж деструктивною, як, наприклад, у Мексиці. Окрім цього, МВФ не має інструментарію для відслідковування наданих країні коштів (остання може і не покласти гроші до золотовалютного резерву, а збудувати, наприклад, стадіон). Тому МВФ має внести певні зміни до політики надання кредитів державам, які не дають гарантії того, що кошти будуть використані належним чином.

Підсумовуючи, можна сказати, що основні негативні аспекти діяльності МВФ полягають в тому, що надані Фондом кошти через нерациональне застосування не сприяють економічного розвитку, а навпаки, часто спричиняють негативні наслідки для країни.

З огляду на це, в умовах глобальної економічної перебудови, світові лідери все більше замислюються над створенням альтернативи Міжнародному валютному фонду, у вигляді іншої провідної міжнародної фінансової організації. Нещодавні збори лідерів країн БРІКС та їх намір створити Банк розвитку свідчать про те, що МВФ може втратити статут провідного фінансово-кредитного інституту. Подальші прецеденти неефективної діяльності Фонду можуть значно пришвидшити цей процес.

Література

1. Фредерик У.Э. Финансовое цунами / Ф.У. Энгдаль ; пер. с англ. Н. Лаваль, А. Игонтов [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://lib.rus.ec/b/201444>.
2. Перкинс Д. Исповедь экономического убийцы / Д. Перкинс ; пер. с англ. М. А. Богомоловой]. — М.: Претекст, 2005. — 319 с.
3. Бауман З. Глобализация. Последствия для человека и общества / З. Бауман ; пер. с англ. — М.: Издательство «Весь Мир», 2004. — 188 с.
4. Офіційний веб-сайт МВФ. — <http://www.imf.org/>.
5. Електронний ресурс світової економічної статистики. — <http://www.tradingeconomics.com/>.
6. Веб-сайт проекту «Война и мир». — <http://www.warandpeace.ru/>.

Штаток О. І.

(кредитно-економічний ф-т, III курс)

ЕМІСІЯ ГРОШЕЙ ЯК КРЕДИТНИЙ РЕСУРС

Коли в науковій чи навчальній літературі йдеться про ресурси банківського кредитування, то, як правило, автори називають власні кошти банків, а також залучені ними або запозичені. І лише окремі автори (Л.М. Красавіна, І.М. Лазепко) серед цих ресурсів називають емітовані пасиви. Під емітованими пасивами розуміють ту додаткову грошову масу, яка з'явилася в обігу протягом певного часу внаслідок її емісії банківською системою.

Мета даної роботи — дослідити способи емісії грошей як джерела кредитного ресурсу та проаналізувати її вплив на соціально-економічний розвиток країни, а також, на основі аналізу літературних джерел і статистичних даних, обґрунтувати пропозиції з ефективного використання емісійного механізму.

Проблеми емісії грошей тісно пов'язані з проблемою монетизації економіки, яка відображає забезпечення розвитку економіки достатньою грошовою масою. Монетизація економіки визначається як відношення грошової маси в обігу (агрегат М3) на кінець року до номінального обсягу ВВП.

Гіперінфляція першої половини 1990-х років, проблеми в економіці призвели до дефіциту грошей, який особливо поглибився після листопада 1993 р., внаслідок того, що НБУ одномоментно зменшив грошову масу в обігу приблизно на 30 %, а на початку грудня заборонив комерційним банкам надавати кредити своїм клієнтам. Якщо одномоментні випуски грошей в обіг великими